

[Mette Madsen]

besøgt os. Med en fiskal barriere mellem dansk kunst og udenlandsk kunst vil det danske kulturliv blive fattigere.

Jeg synes, hr. Wilhjelm for et øjeblik siden brugte et udmærket udtryk: en kulturel ravnekrog, for et kulturliv behøver konstant udfordringer for at udvikle sig og sætte blomst til glæde for os alle sammen. De store verdenskunstnere, de store stjerner inden for kunsten og sporten, tror jeg ikke kommer her, hvis de skal have beskåret deres honorar så meget. Derfor bliver vi alle sammen snydt for store og gode oplevelser.

Så kan jeg da også lige nævne, fordi der har været talt meget om de danske kunstnere, at når de store verdensnavne ikke kommer, bliver der også mindre arbejde til danske kunstnere, for en Bernstein, en Sammy Davis, en Birgit Nilsson kommer jo ikke med store orkestre, de kommer alene eller med en enkelt akkompagnatør, hvorefter danske musikere kommer i arbejde ved en sådan begivenhed.

Det danske socialdemokrati roser sig jo så ofte af at føre en aktiv kulturpolitik, men i de senere år har vi her i huset gentagne gange set udsættelser og udsættelser på kulturområdet, hvor vi trænger meget til at få revideret lovgivningen. Det gælder biblioteker, det gælder film, det gælder museer, det gælder teatre. Jeg har hver gang, vi har haft en kulturdebat i de senere år, efterlyst, hvad socialdemokratiet egentlig lægger i udtrykket en aktiv kulturpolitik. Men måske har vi fået svaret her i dag.

Ministeren for skatter og afgifter (Lykketoft):

Når man står midt i et omfattende lovgivningsprogram, der forhåbentlig kan bidrage til en bedre fordeling af goderne i det danske samfund og en større produktion og beskæftigelse, kan man jo godt måske begynde at overveje, hvis man havde kendt det hysteri, der ville rejse sig i forbindelse med et lovforslag af denne karakter, om det så var besværet værd at fremsætte det. Jeg vil sige, at det jo ikke er sådan, at jeg, som det har været antydnet i nogle presseskriverier, bl. a. fra Tivolis direktør, hr. Kaiser, har siddet og tænkt meget over, hvor vi kunne finde 5 mill. kr. mere at dække statens underskud på 50.000 mill. kr. med. Sådan forholder det sig ikke. Det forholder sig sådan, at der gennem man-

ge år har været en diskussion om rimeligheden af at have en kildebeskatning af udenlandske kunstnere i Danmark, sådan som man har det i en lang række andre lande. Man har det i Norge med 25 pct., i Sverige med 30 pct., i Holland med 25 pct., i Vesttyskland med 15 pct., i Irland med mindst 25 pct. og i Frankrig med 33½ pct.

Mig bekendt kommer de store verdensnavne af og til i nogle af disse lande. Mig bekendt har ikke alle disse lande haft socialdemokratiske kultur- og skatteministre, så baggrunden for, at reglerne er sådan, skal ikke, fru Mette Madsen, ses som noget udtryk for socialdemokratisk kulturpolitik.

Nej, det, det først og fremmest drejer sig om, er – sådan har jeg i hvert fald opfattet sagen fra starten, da jeg fik den forelagt og tog stilling til, om der skulle fremsættes lovforslag – om Danmark eller de pågældende kunstneres hjemlande skulle udnytte beskatningsretten.

Vi har jo en serie af dobbeltbeskatningsoverenskomster, og flere af indlæggene i den offentlige debat og fra talerstolen her i dag tyder på, at kendskabet til, hvordan dette komplicerede maskineri virker, ikke er vanvittig udbredt. Men det er jo sådan, at for de allerfleste europæiske og nordamerikanske lande har vi dobbeltbeskatningsoverenskomster, hvor konsekvensen af en beskatning på brutto 20 pct. vil være, at de pågældende kunstnere krone for krone kan modregne den skat, de betaler i Danmark, i den skat, de ellers skulle have betalt i hjemlandet. Så kan det selvfølgelig være, at skatten af en eller anden grund i hjemlandet ikke når helt så højt op. Det kan forekomme.

Men hvis man ser bort fra den detalje, er grundelementet i den argumentation, der siger: hvis dette forslag gennemføres, så bliver det lagt på billetpriserne, så hæmmer det kulturlivet, i virkeligheden en påstand om, at de pågældende kunstnere ikke betaler skat nogen steder i verden. Det er muligt, at der dér er en begrænsning i min viden om sagerne. Det er muligt, jeg dér har overset, hvordan de faktiske forhold er; men det er faktisk kun, hvis man forestiller sig, at sammenhængen er således, at dette enten kan være noget, der lægges på billetpriserne, eller noget, der tages fra de pågældende kunstnere.

Vel, det er muligt, det er sådan. Det er muligt, at der så i realiteten kan være kultur-